

ШКІЛЬНА ПРОГРАМА

Борис Грінченко

КАТОРЖНА

Шкільна програма

Борис Грінченко

Каторжна

«Мультимедийное издательство Стрельбицкого»

Грінченко Б.

Каторжна / Б. Грінченко — «Мультимедийное издательство Стрельбицкого», — (Шкільна програма)

«Каторжна» Бориса Грінченка – глибоке психологічне оповідання про долю нещасної дівчини, яку ніхто не любив. Усі лаяли і ганяли Докію: і мачуха, і п'яний батько, і діти мачухи, вона ж лише хотіла теплоти. Не склалося й з особистим щастям, навіть коханий відвернувся від неї. Бажання помсти полонило серце дівчини, однак, її втримало сумління, і страх, що постраждає невинна подруга. Людина, яка не зазнала любові і добра з дитинства, є нещасною. Однак те, що в зачерствілому серці Докії ще жевріє вогник людяності, робить її кращою за усіх кривдників.

© Грінченко Б.
© Мультимедийное издательство
Стрельбицкого

Содержание

I	5
Конец ознакомительного фрагмента.	6

Борис Грінченко

КАТОРЖНА

I

Каторжна – так її всі звали.

– Унеси дров у хату, чи чуєш, каторжна ти! – кричала мачуха.

– Геть з-перед очей, каторжна! – визвірювався на неї батько, вертаючись п'яний з шинку і заточуючись по хаті.

– За що ти мене стовхнула, каторжна! – пищав дворічний мачушин хлопчик, б'ючи її кулаками.

І так усі!.. Навіть хлопці та дівчата на вулиці хоч і не так часто звали її каторжною, але ж і на ймення мало коли звали, а як звали, то все ж із додатком:

«Ота каторжна Докія...»

Та й було за що. Відколи мачуха ввійшла в батькову хату, ця маленька, семи років, дівчинка й разу не глянула на неї по-людському, а все з-під лоба. Може, вона боялася мачухи, не знаючи ще, яка вона, а тільки тим, що вона мачуха; а потім не кидала боятися тим, що вже знала, яка вона. Може... А все ж був у неї завжди вовчий погляд. Та й не самий погляд!

Третього чи четвертого дня після свого весілля мачуха звеліла їй горщики поперемивати, а в неї, бачите, чомусь затрусилися руки, і вона впустила та й розбила горща. Не можна ж було дурну не повчити – і мачуха дала їй штурханця. І ось після цього – хоч ти їй що, а нічого не вміє до пуття зробити: або поб'є що, або наплута, накруте й не так зробить, як треба. Довелося вчити трохи не щодня, а далі й щодня... Так що ж вона – покається? перепросить? Така! Хоч ти її вбий, од неї слова не почуєш і ніколи не заплаче, – найгірше, що й не заплаче ніколи!

– Докіє! – спершу ще її таки на ймення звали, – чому хвіртки не причинила? Теля вибігло. Мовчить.

– Кому я кажу? Чи я тобі не наказувала?...

Мовчить, у землю очі втупивши. Убив би на цьому місці!

– Чи ти оглухла? – І мачушина рука з усієї сили б'є її.

Стоїть, мовчить.

– Так слухай же! слухай! Ось тобі, щоб слухала, щоб слухала, чуєш ти?!

Ні пари з уст! Ні сльозини з очей, мов їй і не болить! Одного разу мачуха не втерпіла:

– Хоч би ти заплакала коли, каторжна!.. А вона тільки глянула на неї з-під лоба, як вовк, і мовчить. І так завжди. Б'є її мачуха, б'є, поки втомиться, поки заболять руки, – аж тоді кине:

– У-у!.. проклята! Каторжна!..

А до батька яка вона? Ще як мати її жива була, так тоді тільки до неї й мостилася, та вдвох усе плакали. Тоді хоч плакала! Та що з того?... Така ж і мати її була – або плаче мовчки, або докоря: «Нащо п'єш, нащо жидові хліб носиш!..» Давав їй він доброго прочухана, як під п'яну руч. Ну, то ж матір бив, а ця ж чого тікає від його? Не завжди ж він і п'яний, іноді схочеться йому пожалувати її – вона ж таки рідна дитина, – оце й покличе:

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.